

SKURSTENSLAUKĪS

Tērgulu mājas durvis bija aizslēgtas. Skurstenšlauķis Šrube stāvēja pagalmā un, neredzēdams tuvumā nevienas dzīvas dvēseles, jau grāstījās ief projām.

— Eif! — viņš drošības pēc ieurojās. — Vai tā mājās tiešām neviena nav?

— Kāds jau ir, kur tad palīks, — Tērgulis purpināja, nākdams skurstenšlauķim pretī.

— Tad jūs būsiet tas saimnieks? — Šrube nopriecājās.

— Kur nu, — Tērgulis atmeta ar roku, — esmu saimnieces vīrs. Bet saimnieces nav mājās — aizbrauca uz tirgu.

— Lai uzliktu kortelīti par skurstenja izfirišanu, nemaz nav jābūt ministram.

Un Šrube dažos vārdos attēloja nelaimi, kas var rasties, ja laikus neizfira skursteni.

— Ne velti ļaudis runā, — viņš beigās piemetināja, — ka skurstenšlauķis atnesot laimi.

Tērgulim nebija ko teikt. Emma ticēja visādām zīmēm, tāpēc nekad nepiedotu, ja viņš kortelīša dēļ laimes nesējam rādītu durvis.

Šrube ķērās pie darba. Tērgulis nevarēja vien nobrīnīties, redzēdams, cik daudz sodrēju bija skurstenī. Emma krāsni kurināja reti. Malka maksāja naudu, bet Tērguļiem tās nekad nepietika. Kur nauda paliek, to Tērgulis, bandinieks ģimenē būdams, nezināja.

Grābdams sodrējus no kāda cauruma, Šrube kopā ar kvēpiem izķeksēja skārda kastīti.

— Saimniek, — viņš brīnījās, — tu to skurstenī esi iegrūdis?

— Laba bundžiņa, — Tērgulis atzina. — Tārpiem kā radīta. Taču lai kur, bet skurstenī savas bundžiņas neesmu bāzis.

Bet, kad Šrube kārbīņu atvēra, vīru sejas aiz brīnumiem izstiepās garas kā vakara ēnas — kārbīņa bija pilna ar naudu.

— Es to atradul — Šrube atpazina. — Es!

— Ko nozīmē — atradil — Tērgulis sašutis iesaucās. — Manā skurstenī var būt tikai mana nauda!

— Bet, ja es skursteni nebūtu firiņjis, tu nomirtu, nezinādams, kas tanī atrodas, — Šrube neatlaidās.

— Labi, — Tērgulis piekāpās, — izmaksāšu tev kā godīgam atradējam nevis vienu, bet trīs kortelīšus. Vairāk gan nē.

— Ē, skopulis tu esi, — Šrube

atmeta ar roku, — es tev, tā teikt, laimīgas vecumdienas, bet tu...

— Nu labi, cik tu gribi?

— Duci un divus alīņus!

Tērgulis, mirkli padomājis, piekrita.

— Tas jāatzīmē, saimniek! — Šrube berzēja rokas.

Arī Tērgulis saprata, cik ļoti šis mirklis atšķiras no citiem. Turēdams rokās kastīti ar naudu, Tērgulis juta, ka viņš vairs nav nekāds bandinieks uz rūtainā galdiņa, ko sauc par dzīvi.

— Iesim! — viņš teica.

— Jāiet!

Mājās Tērgulis atgriezās ar taksoometru. Kaimiņi mutes vien ieplēta — kas to būtu domājis, ka Tērgulis spējīgs uz kaut ko tādu!

Automašīna pie Tērguļa durvīm stāvēja minūtes desmit — no tās Tērgulis ar Šrubes palīdzību nesa mājās visādus saiņus un pakas.

... Atgriezusies no tirgus, Emma nenojauta nelaimi. Tāpēc tas, ko viņa ieraudzīja, pavērusi viesistabas durvis, to satrieca — pie bagātīgi klāta galda sēdēja viņas padevīgais vīrs un vēl kāda aizdomīga persona. Tiesa, vairāk neviena istabā nebija, ja neskaita dažādu krāsu un formu pudeles.

Aiz brīnumiem Emma zaudēja valodu, bet, kad atpazina, uzbrēca:

— Zani! Kā tu uzdrošinājies! Gaišā dienas laikā...

— Nekliedz, sieval — Tērgulis viņu pārtrauca.

Tad viņš svinīgi piecēlās un, katru zilbi uzsvērdams, norunāja savā mūžā skaistāko runu:

— Vispirms iepazīsties ar manu jauno draugu. Te viņš sēž — skurstenšlauķis Šrube. Šodien mēs ar viņu atradām naudu. Bundžu pilnu līdz malām. Vēl vakar es biju...

— Kur atradi? — Emma viņu pārtrauca.

— Skurstenī, protams! — Tērgulis no sirds nobrīnījās par tik mulktīgu jautājumu. Viņam ī prātā nenāca doma, ka naudu varētu atrast vēl kaut kur citur.

— Skurstenī... — Emma atkārtoja un vēlreiz zaudēja valodu, šoreiz uz ilgāku laiku.

Ar to brīdi, kad viņa valodu atguva, pasaulē kļuva par vienu mānītīgu cilvēku mazāk.

— Visi ticējumi, — viņa tagad kategoriski apgalvoja, — ir nejēdzīgi izdomājumi. Un vismulktīgākais ir par skurstenšlauķi, kas nesot laimi...